

faa hviler paa de paagjældende høiere Embedsmænd. Jeg kan altsaa ikke paa nogen Maade gaae ind paa dette Vædringsforslag. Hvad dernæst angaaer de Vædringsforslag, der ere stillede af en æret Landthingsmand (Drejer) til §§ 1 og 7, der egentlig hænge sammen, idet han ønsker, at Alle, der nyde Godt af denne Lov, skulle have procentvise Tillæg, da vilde det vistnok for Ministeriet være det Bequemeste og Behageligste, naar dette blev foreskrevet; men det er antaget ved Lovens Forhandling af det samlede Ministerium, at der da ikke blev taget det rette Hensyn til de Individuers forskjellige Betskaffenhed, der kom ind under dette Forslag, at Nogle vilde faae for Lidet, Andre for Meget, ja maaskee endog forholdsvis betydelige Tillæg i Stillinger, hvor der kunde være Grund til Intet at tilstaae. Jeg skal ikke saameget støtte dette paa min egen Anskuelse; jeg har ikke faa speciel Kundskab derom, idet der i Indenrigsministeriet findes færre, skjøndt adskillige, Tilfælde, hvor saadanne procentvise Tillæg ikke ere hensigtsmæssige; men jeg skal bemærke, at denne Lov har været meget nøie forhandlet med Monarchiets Finantsminister, idet Regjeringen naturligvis maatte ønske, at den samme Lov maatte forelægges for Kongeriget og Monarchiets Repræsentationer. Finantsminister Andraé, der ogsaa er Landsthingsmand, hvem alle disse Spørgsmaal om forskellige underordnede Personer, der skulde have Tillæg, ere blevne forelagte, har antaget, at disses Forhold vare faa forskelligartede, at en fast, almindelig Regel om procentvise Tillæg ikke passede paa dem, og navnlig har han ogsaa ytret, at saaledes, som Loven er affattet, idet den bevilger et 50 pCt. forøget Tillæg til det tidligere bevilgede Beløb, kunde der udrettes Mere til Bedste for denne Klasse end ved procentvise Tillæg. Jeg kan altsaa ikke tiltræde, at § 7 udgaaer, skjøndt jeg, som sagt, gjerne indrømmer, at det var i andre Henseender ønskeligt at have en fast Regel, da Ministeriet saaledes ikke havde Videre at gjøre

end at undersøge, hvem der var berettiget, og naar dette var udfundet, var Størelsen givet. Det subsidiaire Vædringsforslag til § 7 forekommer mig utvivlsomt ikke at kunne tiltrædes af Ministeriet. Det gaaer nemlig ud paa, at det fornødne Beløb skal overlades Ministeriet til Fordeling, i Overeensstemmelse med den i § 1 opstillede Regel. Jeg seer ikke, hvad der ved vilde være vundet. Jeg forstaaer det end ikke ganske. Den ærede Forslagsstiller har ikke forklaret det. Naar det skal ske ganske i Overeensstemmelse med Regelen i § 1, hvorfor faa ikke hellere udstrække Reglen i § 1 til disse Embedsmænd saaledes som det principale Forslag til § 1 gaaer ud paa? Det var det Væsentlige, hvad jeg havde at bemærke ved de enkelte Forslag. Hvad Udvalgets Forslag angaaer, da har jeg under den foregaaende Forhandling erklæret, at jeg ikke havde noget Væsentligt at erindre imod disse, og jeg skal derfor tillade mig at anbefale dem og henholde mig til hvad jeg da yttrede. Hvad det Forslag angaaer, der er stillet af den ærede Landsthingsmand for Færøerne (G. E. Dahlerup), og som gaaer ud paa at give hele Loven, der jo ikke vil kunne udkomme førend i det Tidligste i Slutningen af næste Maaaned eller i Begyndelsen af Marts, tilbagevirkende Kraft saaledes, at Tillæg skulde udbetales ogsaa for indværende Finantsaars sidste Qvartal, da kan Ministeriet ikke tiltræde dette. Ministeriet har overveiet dette Spørgsmaal. Det har meent, at for de mindre Gager under 900 Rd., der qualificere sig til egentligt Dyrtidstillæg, kunde der være en særlig Grund til under Vinterens Tryk at give for det første Qvartal af Aaret dette Tillæg; men just fordi Ministeriet har betragtet det midlertidige Tillæg til Embedsgager for 2de Finantsaar ikke som et Dyrtidstillæg, men som et, Embedsstanden i det Hele, med Villighed og Resfærdighed tilkommende Tillæg, har man ikke villet give det tilbagevirkende Kraft for første Qvartal.